Написав Павло Полига
Понеділок, 23 липня 2018, 15:15

В малій хатині, край села,
Я, серед літа, народився...
Вже майже липа зацвіла
І майже хліб заколосився...

Хліби росли і я зростав...
І, згодом, став я помічати,
Як вітер колос хвилював,
Немов шовки, довкола хати...

А вже, коли хліби цвіли,
Який то запах був навколо!
Від щастя слізоньки текли,
Спадаючи по щоках долу...

Я пам'ятаю і жнива,
Як я серпом порізав пальця...
Картина в пам'яті жива,
А шрам і досі ще остався...

Я пам'ятаю і снопи,
Як копни складувать навчався,
А потім стернявки-гриби
В стерні відшукувать старався...

Я бережу в своїй душі
Дубки за хатою, криницю,
Садок і липу на межі,
Лісок і в ньому полуниці...

Всю невимовну ту красу
І наш город, що біля хати,
Через усе життя несу,
Стараючись не забувати.

Моє дитинство золоте
І Божі всі благословіння,
Це, в пам'яті моїй св'яте
І я несу Творцю хваління

За те, що Він мене зберіг,
Не дав пропасти в цьому світі,
Впізнати Правду допоміг,
Що в мене є дружина, діти...

За всі плоди землі смачні,

За хліб, що маємо щоденно,
І за вірши, і за пісні
Хай буде Бог благословенний!

І скільки тут, на чужині,
Бог жити ще мені дозволить,
Нехай душа співа пісні
І Божу ласку славословить!